

Laudă și eliberare

Text biblic : Isaia 25:1-10a

Versetul de aur

Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor, pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite.

Isaia 25:6

Introducere

Textul de astăzi provine dintr-o secțiune din Isaia care este adesea numită „Apocalipsa lui isaia” (cap. 24–27). Acest lucru se datorează faptului că scenele ilustrate sunt similare cu limbajul apocaliptic (imagini care descriu sfârșitul lumii) găsit în cartea Apocalipsa (Zaharia 9–14; Marcu 13:24–27).

Isaia a devenit profet în anul în care regele Ozia al lui Iuda a murit în jurul anului 740 î.Hr. (Isaia 6:1–10). Până când Isaia a apărut pe scenă, israeliții erau împărțiți în două regate de aproape 200 de ani: regatul de Nord al lui Israel și regatul de Sud al lui Iuda. Profetul a avut o slujire lungă de câteva decenii în Iuda în timpul domniei lui Iotam, Ahaz și Ezechia.

Slujirea lui Isaia a început într-o perioadă de prosperitate economică și militară (Isaia 2:7). Dar putregaiul spiritual se instalase (Isaia 2:8) și era doar o chestiune de timp înainte ca Dumnezeu să intervină (Isaia 2:9–4:1).

Isaia nu numai că a slujit în vremuri grele, dar le-a și prevăzut – nu numai pentru Iuda, ci și pentru națiunile idolatre din jurul ei, precum Egiptul, Edomul și Tirul (Isaia 14:28–23:18). Dar în timp ce confruntarea cu păcatul era o parte critică a sarcinii profeților, aceasta nu era singura lor funcție; profeții au oferit și speranță. Situația pare cu totul fără speranță în momentul în care citim Isaia 24. Cele 23 de versete ale acestui capitol sunt îngrozitoare în precizarea lor despre devastării întregului pământ. Motivul este dat în Isaia 24:5: „Tara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu șineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic”.

Contextul lecției

I. Dumnezeu este lăudat (Isaia 25:1-5)

A. Voi lăuda numele Tău (v 1-3)

Răspunsul lui Isaia la viziunea devastatoare din Cap. 24 a fost o rugăciune de laudă. Reflecția lui Isaia asupra lucrurilor minunate pe care le face Dumnezeu este ecoul unui element cheie al unor Psalmi: gândindu-se la lucrările realizate de Dumnezeu ca indicator al identității și caracterului Său (Ps 77; contrastat cu Ps 78:9–20).

Pe măsură ce citim versetul în fața noastră, ne putem întreba la ce oraș se referă Isaia. Ierusalimul ar putea fi referința, având în vedere distrugerea sa în 586 î.Hr.

B. Un loc de scăpare pentru cel slab (v 4-5)

Isaia îl compară pe Dumnezeu cu un adăpost de furtună sau cu o umbră pe căldură. O descriere concisă a modului în care acționează Dumnezeu este aceea că „Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii; căci suflarea asupritorilor este ca vijelia care izbește în zid”

II. Domnul pregătește un ospăț (Isaia 25:6-8)

A. Invitația la masa (v6)

Isaia 25:1–5, Isaia oferă o viziune plină de speranță din cauza a ceea ce se va întâmpla pe muntele pe care se află Ierusalimul. Este important de reținut că sărbătoarea viitoare va fi accesibilă pentru toate popoarele. Lista invitațiilor pentru această sărbătoare este nelimitată

(Luca 14:15–24). Această viziune privește cu nerăbdare la masa mesianică care va veni, unde oamenii vor veni din toate colțurile pământului să mănânce și să bea în Împărăția lui Dumnezeu împreună cu Avraam, Isaac și Iacov (Matei 8:11; Luca 13:29).

III. Mărturisire despre Dumnezeul care ne mântuie (Isaia 25:9-10a)

A. Ce se va spune (v 9)

Isaia 25 începe cu tributul de laudă al profetului. Acum lauda este pe buzele tuturor celor care vor veni pe muntele Domnului pentru a se împărtași la „lucrurile minunate” care vor fi la masa pregătită acolo (Isaia 25:1).

Când sosește ziua ospățului nu pot fi rostite cuvinte mai bune decât acesta este Dumnezeul nostru! Creatorul și conducătorul vieții a devenit răscumpărătorul ei pe cruce. Moartea a ținut omenirea în strânsoarea ei până când Hristos și-a îndeplinit lucrarea; acum Isus deține „cheile morții și ale Hadesului” (Apocalipsa 1:18).

B. Mâna Domnului ne ocrotește (v 10a)

Mâna Domnului este la lucru în toată Biblia. Uneori este asociată cu binecuvântare (Iosua 4:23, 24; Ezra 7:6; Luca 1:66; Fapte 11:21); alteori, este întinsă pentru disciplinare sau pedeapsă (Exod 9:3; Jud 2:15; Rut 1:13; 1 Sam 5:6).

Când mâna lui Dumnezeu este întinsă peste pământ, ea dă pământului odihnă și îl protejează de toți dușmanii, inclusiv de moarte. Dumnezeu se va odihni după ce va inaugura noua Sa creație – un cer nou și un pământ nou (Isaia 65:17–25; Apoc 21–22). Înainte să aibă loc această odihnă, „Ultimul dușman care trebuie nimicit este moartea” (1 Cor 15:26). Când moartea este învinsă definitiv la întoarcerea lui Isus, ea va fi aruncată în iazul de foc (Apoc 20:14), pentru a nu mai provoca niciodată durere și lacrimi.

CONCLUZII

Oamenii experimentează opresiunea în moduri și grade diferite. Dar toată lumea se întâlnește cu moartea. Cu siguranță ar trebui să folosim metode și motivații evlavioase pentru a trece peste opresiunea și nedreptatea, precum și pentru sfințenia vieții noastre. Dar, pe măsură ce facem aceasta, ar trebui să ne reamintim că prezența permanentă a dreptății și absența morții în viața viitoare este la ceea ce trebuie să ne gândim. Pe măsură ce ne gândim, experimentăm și așteptăm credințioșii continuă a lui Dumnezeu pentru speranța noastră sigură în eliberarea supremă.

Dacă avem o listă zilnică de recunoștință vă va aminti de multe daruri ale lui Dumnezeu. A le numi înseamnă a oferi mulțumiri. În această denumire este incorporată și o așteptare a mai multor lucruri bune de la Dumnezeu, inclusiv moartea morții.

Ca și credințioși în Isus, anticipăm și tânjim după ospățul mesianic găzduit de Isus în prezența lui Dumnezeu (Matei 26:29).

Ce trebuie să memorăm: Așteptați cu recunoștință împlinirea promisiunea ca vrășmașul cel din urmă să fie nimicit (adică moartea)